

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ · ΕΝ ἈΘΗΝΑΙΣ ΦΡ. 15 — ΕΝ ΔΕ ΤΑΙΣ ἑΠΑΡ. ΦΡ. 16 — ΕΝ Τῇ ΕΞΩΤ. ΦΡ. 20.
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΒΟΥΛΗ.

Πρώτην ἴσως φοράν παρατηροῦμεν τοσαύτην ἡρεμίαν καὶ σχεδὸν τάξιν ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ τῆς συνεδρείας· ἴσως διὰ τὴν δείξωσι τῷ ἔξω κόσμῳ ὅτι δέθεν σπουδαζοῦσι καθ' ὃν χρόνον αὐτὸς τυρβάζει καὶ θορυβεῖ ὑπὸ τὸν οἴστρον τῶν ἀποκρέων, ἀλλὰ μὴ πιστεύητε, διότι εἶναι καὶ τοῦτο προσωπεῖον.

Μετά τινας ἐπερωτήσεις, ὧν ἰδίᾳ ἐπικροτοῦμεν τὴν περὶ τῶν Ὀλυμπίων ἀρχαιοτήτων τοῦ κ. Δραγούμη, σαφῶς καταδείξαντος τὸ μωρὸν ἐν τῇ χρήσει τῆς λέξεως διπλά, δι' οὗ οἱ γερμανοὶ μαρμαροφάγοι ἐξαπατῶντες τὴν ἄγαν ἀρχαιολογικὴν ἡμῶν ἀδαημοσύνην τείνουσι νὰ μᾶς ἀφαιρέσωσι καὶ αὐτὰ τὰ οὐροδοχεῖά μας διὰ τὸν λόγον ὅτι τὰ ἔχομεν (εἰάν) διπλά, ἡ βουλὴ εἰσέρχεται εἰς τὸ κύριον ζήτημά της, ποῖον νομίζετε; τοῦ ν' ἀποφασίσῃ δηλ. ἂν πρέπει ἢ ἐπὶ τῆς συμβάσεως τοῦ Δαυρίου συζήτησις ν' ἀναβληθῇ διὰ τὴν δεῖνα ἡμέραν καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐδέσσε νὰ γείνη—πρὸς Θεοῦ!—ὀνομαστικὴ κλήσις, ὅπως οὕτω ἐδικηθῇ ὁ κ. Δημητρακάκης, διότι δὲν ἐτέθη ζήτημα ἐμπιστοσύνης διὰ νὰ δοκιμάσῃ πόσα γράμματα ζυγίζει ἡ μία καὶ αὐτὴ μετοχικὴ τοῦ ψήφου. Καὶ τί νομίζετε δι' ὅλα αὐτὰ κατηναλώθη μία ὥρα· οὔτε περισσότερον οὔτε ὀλιγώτερον. Ὁ δὲ κ. Μίλησις μὲ ὕψος Πάρνελ ἐπειράθη καὶ μετὰ τοῦτο νὰ φέρῃ δευτέραν πρότασιν, τὴν ὁποίαν ὅμως ἡ χρυσὴ τοῦ κ. Σερπιέρη θεὰ ἀπὸ τοῦ θεωρείου τῶν πρώων ἀντιπροσώπων (!) ἐθάμβωσεν, φαίνεται, ἐν αὐτῇ τῇ γενέσει της.

Παράδοξον· ἡ αὐτὴ καὶ σήμερον ἡσυχία.

Τοῦ Τρικούπη παρατηρήσαντος τὸ ἀπρεπὲς πρὸς ἀντιπρόσωπον τοῦ ἔθνους ὕψος τοῦ Καλαμίδα, ἐπιστολογραφούντος ἐν τῷ «Τηλεγράφῳ», ὁ Κουμουνδούρος λακωνικώτατα ἀπαντᾷ ὅτι ἀνθρωπὸς τοιοῦτος δὲν δύναται νὰ ᾖ ὑπάλληλος τῆς Κυβερνήσεως καὶ διὰ τοῦτο—τέλος πάντων—τὸν ἔπαυσεν· ἡ πράξις αὐτὴ ἐπεδοκιμάσθη ὑπὸ συμπάσης τῆς βουλῆς, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ Φλογαίτου ἐξαιρουμένου.

Ἀλλὰ μετὰ τοῦτο ἐκινδυνεύομεν ν' ἀποκοιμηθῶμεν καὶ

ἡμεῖς ἐν τῇ ὑπνλητῇ τῆς βουλῆς ἀπαθείᾳ, ἐνῷ τὰ κροατήρια μόλις δὲν ἦσαν κενά—σημεῖον καὶ τοῦτο ὅτι ὁ κόσμος ἀπώλεσε πᾶσαν ἐλπίδα—ἐὰν διαπληκτισμοὶ τινες τῶν κ. κ. Ρούφου καὶ Κ. Κουμουνδούρου δὲν ἐπῆρχοντο ἐν καιρῷ νὰ μᾶς ἐξεγείρωσι τῆς ληθαργούσης ἀδρανείας. Ὅπως δὴ ποτε θὰ μᾶς ἤρεσκεν ἡ ἀγγλικωτάτη αὐτὴ τοῦ Κώστα ἀφέλεια, ἐὰν εἶχε τὰ ὅπλα της ὀλίγον πρακτικώτερα, διότι τότε τοῦλάχιστον θὰ ἠλπιζομέν ποτε νὰ φραγθοῦν μεταξὺ τῶν ἀπαλλάσσοντές μας τοῦ περαιτέρω φαγώματος.

Ἐν τούτοις οὐδ' ἡ ὥρᾳ καθὼς τὴν ἀποχρωματισθεῖσαν χημαῖαν καὶ ψυχρὰ ὡς τὴν χιόνα τοῦ Αἰῶνος μορφή τοῦ Μεσσηνέζου, βεδοθισμένου εἰς ὄνειροπολήματα δαφνῶν καὶ χιτεράνων, ἐταράχθη ποσῶς, οὐδ' ὁ Χ. Νικολῆς ἐπαύσατο ζηλοτύπως προσβλέπων τὴν κατὰ τὴν θερμάστραν θέσιν τοῦ κατελειμμένην ὑπὸ τοῦ γερο-Νοτάρᾳ τοῦ ὁποίου καὶ ἡ στάσις, καὶ τὸ ἦθος καὶ τὸ βᾶδισμα, ἐμφαίνουσι μᾶλλον νεανίαν ζωηρὸν ἢ ὅ,τι πραγματικῶς ἡ πολιὰ τοῦ κόμη προδίδει.

Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἀναμφιβόλως καταδίκη μεγαλειτέρα ἢ νὰ παρίσταται κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας εἰς τὰς συνεδρείας τῆς Βουλῆς. Εἰς τοὺς Συλλόγους τῶν μαθητῶν ἐδοκιμάσαμεν ὀλιγώτεραν ἀηδεῖαν ἢ ὅσον ψῆχος ἐν αὐταῖς. Ἀφοῦ πλέον οὐδ' ἡ Ῥοζοῦ φαίνεται εἰς τὸ θεωρεῖον τῶν κυριῶν, οὐδ' ὁ Κωνσταντινίδης εἰς τὸ τῶν πρώων ἀντιπροσώπων, οὐδ' ὁ ἱατρὸς Π... εἰς τὸ τῶν ἀξιωματικῶν, οὐδ' ὁ Κοκοράβος (!) εἰς τὸ τῶν δημοσιογράφων.

Καὶ ἐν προτοφανέσι. Καθ' ὅλην τὴν συνεδρείαν οὐδ' ἡκούσαμεν τὸν Τρακατράκαν (Δημητρακάκη) ἐνῷ τούναντιον εἶδομεν τὸν Μυκωνίου κοπτόμενον διὰ τὸ περὶ ζωοκλοπῆς νομοσχέδιον· δὲν πταίει ὅμως ἡ βουλὴ, διότι δὲν τὸν ἡκούσεν, ἀλλ' ὁ Κότταρης, ὅστις δὲν ἦτο ἐκεῖ νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπικουρίαν του, διότι πιθανὸν ἡ βουλὴ νὰ μὴ βλέπῃ τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἐξασφαλίσῃ ἑαυτὴν ἀπὸ τῶν ζωοκλοπῶν.

Εἰς ὅλα δὲ ταῦτα σφραγίς δύναται νὰ τεθῇ μία μεγάλη ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν ὁ κύρ Σωτήρης εἶπεν· «Πρέπει νὰ τὸ εἰπῶμεν καθαρὰ ὅτι πάσχομεν» καὶ ἔπειτα λησμονοῦσι τὴν Κέρκυραν· «καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ποφύγωμεν ἐν τῷ βουλευτηρίῳ τούτῳ τὴν διαρκῇ ὑγρασίαν...» Τοῦτο εἶναι σπουδαῖον καὶ πρέπει νὰ ληφθῇ πρόνοια ἵνα μὴ ἀδικῶνται

οί αντιπρόσωποι του Έθνους ἐπὶ ὑγρότητι, όταν ἄλλα εἶ-
ναι τὰ αἷτια. Ὁπωσδήποτε ἡμεῖς ἐκτιμῶμεν τὴν εἰλικρί-
νειαν τοῦ κύρ Σωτήρη.

ΓΛΕΝΤΑΤΕ

Τῆς Ἀποκριᾶς ἐπρόβαλλε ἡ ὕστερη ἡμέρα,
λοιπὸν γλεντάτε σήμερα καὶ πίνετε κρασί·
Θὰ ξημερώσῃ αὐριο ἡ καθαρὴ Δευτέρα
Μὲ προσευχαίς, μὲ χάραμα, μ' ἑλπίαις, κουκιά, τουρσί.
Γλέντι καὶ ἄγιος ὁ θεός...γενήτε ντίπ κουτοῦκι
Ἐμπρός νταούλι καὶ καὶ βιολλί, σουραύλι καὶ μπουζούκι.

Ἔξω καρδιά...μὲ τὸ πιότὸ καὶ μὲ τὸ γλέντι μόνο
Θὰ ξεχασθοῦν τὰ Γιάννινα καὶ ἡ πολιτικὴ·
Ἐστὴ λύπη μὴν ξοδεύετε τῆς Ἀποκριᾶς τὸ χρόνο,
Μέσα ἑστὰ στήθεϊα τοῦ Ῥωμηοῦ χαρὰ ἄς κατοικῇ.
Φᾶτε καὶ πιήτε, βρὲ παιδιά, ἑστὰ σπῆτιζα σας μ' εἰρήνη,
Κι' Ἀλλάχ κερῆμ, φωνάζετε, κι' ἄς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ.

Λοιπὸν θὰ λησμονήσουμε τὸ γλέντι ὅπως διόλου
Γι' αὐτὰ τὰ παλιο-Γιάννινα, καὶ μὲ τὴ συλλογὴ
Θὰ τρώγονται τὰ νεῖατά μας ;...ἄς πᾶν κατὰ διαβόλου!
Μὴ δὲν μᾶς φθάνῃ τάχατε ἡ κλασικὴ μας γῆ ;
Ἄς συλλογίζωνται γι' αὐτὰ ἐκεῖνοι ποῦναι δούλοι,
Ἐμεῖς εἵμαστ' ἐλεύθεροι...κτύπα λοιπὸν, νταούλι.

Τὸ ρετσινάτο ἑστὸνομα τῆς ἑλευθερίας ἄς τρέξῃ,
Ἀφήσετε τὸν πόλεμο, τὸ τόσο σοβαρό,
Φωνάζετε τὸ Ἀντέ μας καὶ τὸ Χριστέ κι' ἄς φέξῃ,
Καὶ μὲ μουντζούραις ὅλοι σας πηδάτε ἑστὸ χορό.
Ἐστὸν Γκόσσεν πέντε φάσκελα, ἑστὸν Χάτσεφελδ ἄλλα τόσα,
Κι' ἄς κόβῃ θέματ' ἄρρητα ἡ κοφτερὴ σας γλώσσα.

Ἀφοῦ ἐμεῖς τὰ φέραμε ἀνάποδα ὡς τώρα,
Ἡ λύπη καὶ ὁ μαρasmus εἰς τί μᾶς ὠρελεῖ ;
Ἐμποροῦμε νὰ δοξάσουμε τὴ ζηλευτὴ μας χώρα ;
Ἐμποροῦμε νὰ μὴν ἔχουμε Κυβέρνησι, Βουλὴ ;
Ἄν εἴμποροῦμε, ὁ καῦμός κι' ἡ συλλογὴ ἄς λείπῃ,
Κι' ἂν δὲν ἔμποροῦμε, τίποτα δὲν βγαίνει μὲ τὴ λύπη.

Καὶ νὰ λυπόμαστε ἐμεῖς !...μὰ τοῦτο εἶναι φρίκη !
Ἐμεῖς ποῦ ἑσυνειθίσαμε καὶ ξέρουμε καλά,
Πῶς ὅλα καταντοῦν ἐδῶ εἰς τὸ μασκαράλῃκι ; . . .
Γλεντάτε, φίλοι Ἑλληνες, ἂν ἔχετε μυαλά.
Περὶ γοργὴ τῆς Ἀποκριᾶς ἡ ὕστερη ἡμέρα . . .
Γλεντάτε καὶ ἑξημέρωσε ἡ καθαρὴ Δευτέρα.

Souris

Η ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ.

Ι.

Οἱ ποιοῦντες τὸν περίπλου τῆς γῆς κατὰ τὴν πρὸς ἀνα-
τολάς διεύθυνσιν κερδίζουσιν ἐπὶ τοῦ ἡμερολογίου τῶν, ὡς
γνωστὸν, μίαν ἡμέραν ἕνεκα τῆς σφαιρικῆς κατασκευῆς τῆς
γῆς. Ἐνεκα ἴσως τῆς σφαιρικῆς κατασκευῆς τοῦ κρανίου
μου, όταν χθὲς τὸ ἐσπέρας κατέλιπον ἐπὶ τέλους τὴν τρά-
πεζαν, ἐφαντάσθην, ὡ ἀναγνώστρια καὶ ἀαγνώστια, ὅτι
ἐκαμα τὸν περίπλου τῆς γῆς καὶ ἐγὼ καὶ ὅτι ἐκέρδισα
μίαν ἡμέραν ἀφοῦ τσαυτὰ ἔτη ἀπώλεσα σπουδάζων καὶ
μελετῶν. Μήπως δὲν θὰ ἐξυπνήσωσιν αὐριο πολλοὶ μὲ
τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ τελευταία Κυριακὴ τῶν ἀπόκρεω δὲν πα-
ρῆλθεν εἰσέτι, διότι ὁ σφαιρικὸς τῆς γῆς δρίζων θὰ περι-
στρέφεται καὶ θὰ κλονίζεται ὁ κοῖλος οὐρανός ; Οὐδὲν ἄρα
στρέφεται καὶ ἐγὼ σήμερον τὴν πρωτὴν ἐξύπνησα μὲ τὰς
ἄπορον ἂν καὶ ἐγὼ σήμερον τὴν πρωτὴν ἐξύπνησα μὲ τὰς
ἐντυπώσεις τῆς ἀγριομετώπου καὶ βλοσυρώπιδος Δευτέρας,
τῆς πρώτης τῆς Τεσσαρακοστῆς. Ἐφαντάσθην, ἵνα μιμηθῶ
τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἀνυπάρχτους ῥωμαντικούς, ὅτι ἐκολύμβων
ἐντὸς τρικυμιώδους λίμνης, ὑπὸ τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ
ποταμῶν συμπληρουμένης, ὑπὸ νεφελώδη καὶ βροντοφῶνον
οὐρανόν, καὶ ὅτι ἄπειρος καὶ πολυειδὴς καὶ πολύπους φυλὴ
σουπιῶν, καλαμαριῶν, ὀκταποδιῶν, ἀστακῶν ἐκέντων, ἑρ-
βόφων, ἔπινον ἀπὸ τῆς καρδίας μου τὸ αἶμα, τὸ ὁποῖον

μοὶ ἀφῆκαν αἱ γυναῖκες, ἄς ἡγάπησα, καὶ ὅτι πάντα τὰ
ὀστρακόδερμα, ὀστρεα, μύδια, ἐχῖνοι, ἀχιβάδες καὶ γαῖδου-
ρόποδα ἐξεσφενδονίζοντο ὑπ' ἀοράτου δυνάμεως κατὰ τῆς
κεφαλῆς μου, ἥτις ἐκ τοῦ φόβου κατέστη αὐχμηροτέρα καὶ
ξηροτέρα τῶν κεφαλῶν, αἵτινες ἐργάζονται ἐν τῷ ὑπουρ-
γείῳ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος. Μετ' ὀλίγον ὁμοῦς τὸ
ῥωμαντικὸν ὄνειρόν μου ἔλαβε κλασικωτέραν μορφήν, ὡς ἡ
νύξ τῶν Βαλπουργίων ἐφαντάσθην ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σπου-
δαιότερου μέρους τοῦ σώματός μου, ἥτοι ἡ τῆς κοιλίας μου,
ἐξετείνετο, ἐξετείνετο καθ' ὅλας τὰς διαστάσεις ἐπ' ἀπει-
ρον καὶ ἐλάμβανε σχῆμα ἁλωνίου ὑπερμεγέθους, ὅπου τεσ-
σάρακοντα καὶ ὀκτὼ ῥασοφόροι βόες ἀλώνιζον ἐν ρυθμῷ εἰς
τὸν ἦχον τοῦ Κύριε τῶν Δυνάμεων ὅλους τοὺς καρπούς
τῆς Δήμητρος, τὰ φασούλια, τὰ ρεβύθια, τὰ κουκιά, τὴν
φακὴν κτλ. κτλ. καὶ ἐκ τῆς φοβερᾶς ταύτης προστριβῆς,
τὰ δυστυχῆ μου ἔντερα ἐξερεύγοντο μυρίας φωνὰς ἀλγεινὰς
καὶ μὴ, αἵτινες ὡς θυμίαμα εὖσμον κατευθύνοντο πρὸς
τοὺς συγγραφεῖς τῆς νέας Ἑλλάδος, ἵνα ἀρυσθῶσιν ἐξ αὐ-
τῶν ἐμπνεύσεις πάθους καὶ ζωῆς ἐκφράσεως. Μεταξὺ ἄλ-
λων τοσούτων ἐχθρῶν καὶ ἀντιζήλων διέκρινα ἐπὶ τῆς Πεν-
τέλης, τὴν φαρισαϊκὴν μορφήν τοῦ ἀγορητοῦ τοῦ Πειραιῶς,
ὅστις αἶφνης ἐφάνη θεόπνευστος ὡς προφήτης Ἀθακούμ· τὸ
μέτωπόν του ἠκτινισθῆκε, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔρριπτον πυρ-
σοὺς, καὶ οἱ ῥώθωνές του, χάρις εἰς τὴν κοιλίαν μου, ἐμυ-
κῶντο· τί συνέβαιναν ; ἐσχεδίαζε νέον ποίημα, καθ' ὃ
τεσσαράκοντα ὀκτὼ Ἄνεμοι ἔμελλον νὰ προσκληθῶσιν εἰς